Sevgili Peygamberimiz'in Arkadaşları- 9

Dahi Komutan

HAZRETİ HALİD BİN VELİD

KAZANÇLI YOLCULUK

Sevgili Peygamberimiz ve arkadaşlarının hicret etmesinin üzerinden tam altı yıl geçmişti.

Medine'ye gelen Müslümanlar bütün mallarını Mekke'de bırakmışlardı. Medine'de hiçbir varlıkları olmadan yaşamaya çalışıyorlardı.

Müslümanlar Medine'yi çok sevmişlerdi. Çünkü burada rahatça ibadet edebiliyorlardı. Hem Sevgili Peygamberimiz de yanlarındaydı. Her gün onun yanına gidiyorlar,

anlattıklarını can kulağıyla dinliyorlardı. Bir sıkıntıları olduğunda Sevgili Peygamberimiz gece gündüz demeden onların yardımına koşuyordu. Buna rağmen doğup büyüdükleri memleketlerini de çok özlüyorlardı. Çocukken koşup oynadıkları sokaklar gözlerinde tütüyordu. Yeryüzünün en değerli mekânı olan Kâbe'yi de çok özlemişlerdi.

Peygamber Efendimiz bir gece rüyasında arkadaşlarıyla birlikte Kâbe'yi ziyaret ettiklerini gördü.

Ertesi gün arkadaşlarına bu rüyasını anlattı. Arkadaşları Efendimizi heyecanla dinlediler. Sözlerinin sonunda, yakında Mekke'ye gidileceğini, bunun için de hazırlıklara başlanmasını söyledi.

Bu müjde Mekke'den hicret eden Müslümanları çok sevindirdi. Çünkü hem Kâbe'yi ziyaret edecekler, hem de doğup büyüdükleri yerleri göreceklerdi.

Medineli Müslümanlar da Kâbe'yi görecekleri için çok sevindiler.

Çok zaman geçmeden hazırlıklar tamamlandı. Efendimizle birlikte bin beş yüz arkadaşı Kâbe'ye gitmek için yola koyuldu.

Günlerce yolculuktan sonra Sevgili Peygamberimiz ve arkadaşları Mekke'ye yaklaştılar. Özledikleri Kâbe'ye kavuşmak için sadece bir günleri kalmıştı. Çok heye-

canlıydılar. Mekke'ye yaklaştıkça özlemleri daha da artıyordu.

Günlerce süren yolculuk onları bir hayli yormuştu. O gün Efendimiz'in talimatıyla burada konaklamaya karar verdiler ve çadırlarını kurdular. Bu bölgenin adı Hudeybiye idi.

Bu yolculuk Mekke'de hemen duyulmuştu. Mekkeli müşrikler çok endişelendiler. Acil bir toplantı yaptılar. Toplantıda Sevgili Peygamberimizi ve arkadaşlarını Mekke'ye sokmama kararı aldılar.

Elçilerini de bu kararlarını duyurmak için derhâl Efendimize gönderdiler.

Elçi, Peygamberimiz Efendimiz'in yanına geldi.

— Ey Muhammed! Buradan derhal geriye dönün. Mekke'ye girmenize izin vermeyeceğiz, dedi.

Efendimiz gelen elçiye, “Tek maksadımız Kâbe'yi ziyaret edip dönmek.” deyince elçi bu durumu müşriklere bildirdi. Ancak Mekkelilerin tavrı değişmedi. Müşriklerin, Müslümanların silahsız bile Kâbe'yi ziyaret etmelerine tahammülleri yoktu.

Müşrikler hemen bir ordu hazırladılar. Ordunun başına da Mekkeliler'in gücüne en çok güvendiği Halid Bin Velid'i komutan yaptılar. Halid Bin Velid çok zeki ve çok güçlü bir komutandı. Onun karşısına çıkmaya kolay kolay kimse cesaret edemezdi. Üç dört kişiyle aynı anda savaşırdı. Savaş esnasında ona kılıç dayanmazdı. O kadar güçle kılıç sallardı ki kılıçlar düşmanların elinde kırılırdı. O komutan olunca askerlerin kendilerine güvenleri bir kat daha artardı.

Halid, komutan olduğu savaşlarda Müslüman askerleri de zor durumda bırakırdı.

Peygamber Efendimiz Halid'in Müslüman olmasını çok arzu ediyordu. Bunun için Allah'a dua ediyordu.

O gün Halid, emrine verilen orduyla Peygamber Efendimiz'in ve arkadaşlarının bulunduğu Hudeybiye'ye geldi. Peygamberimiz'i ve arkadaşlarını rahatça görebilecekleri bir yere askerlerini yerleştirdi.

Peygamber Efendimiz ise Mekkeliler'in tavırlarını önemsemedi. Arkadaşlarının

abdest almalarını istedi. Herkes abdestini aldı. Sonra Sevgili Peygamberimiz'in imamlığında öğle namazı kılınmaya başlandı. Peygamberimiz ve arkadaşları öğle namazını kılarken Halid onları karşıdan izliyordu.

Müşrik askerlerden bazıları Halid'e gelerek,

— Ey Halid! Muhammed ve arkadaşları namaz kılarken onların etrafını kuşatalım. Sonra da üzerlerine saldıralım. Ancak bu şekilde onların Mekke'ye girmelerine engel olabiliriz, dediler.

Halid bu askerleri dinledi ama istediklerini yapmadı. Önceki savaşlarda olsa hiç tereddüt etmeden Peygamberimiz'e ve

arkadaşlarına saldırırdı. Ama şimdi içinden saldırmak gelmiyordu. Peygamber Efendimiz'in ve arkadaşlarının hep birlikte "Allahû ekber" diyerek namaza başlamaları belli ki Halid'i etkilemişti.

Halid, müşrik askerlere,

— Şu an bekleyelim. Eğer Mekke'ye doğru gitmeye devam ederlerse o zaman saldırırız, dedi.

Müşrik ordusu Peygamber Efendimiz'i ve arkadaşlarını izlemeyi sürdürüyordu. Bu arada Peygamber Efendimiz öğle namazını bitirdikten sonra arkadaşlarıyla sohbet etmeye başladı.

Halid, Sevgili Peygamberimiz'i ve arkadaşlarını gözünü hiç ayırmadan izliyordu. Bir süre sonra Peygamber Efendimiz'in arkadaşları oturdukları yerden kalktılar ve sağa sola dağıldılar.

Müşrik ordusundan bazı askerler,

— Ayağa kalkıyorlar işte! Şimdi Mekke'ye doğru yürüyecekler, diyerek telaşlı bir şekilde Halid'in yanına geldiler.

Halid onlara,

— Biraz daha bekleyelim. Eğer gerçekten Mekke'ye yürüyeceklerini anlarsak o zaman önlerini keseriz, dedi.

Hep birlikte beklemeye başladılar. Aradan saatler geçti. Sonra ikindi namazına başladılar.

Halid olanları yine uzaktan izlemeye devam ediyordu.

Bazı askerler yanına geldiler.

— Ey Halid! Müslümanlar yine namaz kılmaya başladı. Bu kez saldıralım, dediler.

Halid onlara,

— Hayır! Bu şekilde saldıramayız, bekleyelim, dedi.

Halid'in içinden bir türlü Peygamber Efendimiz'e ve arkadaşlarına saldırmak, onları zor durumda bırakmak gelmiyordu.

Askerler yanından gittikten sonra Efendimiz'i ve arkadaşlarını izlemeye devam etti. "Ne kadar samimi ibadet ediyorlar!" diye söylendi.

Sevgili Peygamberimiz ve arkadaşları namazlarını tamamlamışlardı.

Çok geçmeden Mekkeli müşrikler Efendimize yeni elçilerini gönderdiler.

Elçiler Efendimiz'e,

— Liderlerimiz bu sene sizi Mekke'ye sokmamakta kararlı, dediler. Eğer ısrar ederseniz savaşı göze almalısınız. Sözümüzü dinlerseniz bir sene sonra gelip Kâbe'yi ziyaret edebileceksiniz.

Peygamber Efendimiz ve arkadaşları silahlarını yanlarına almamışlardı. Çünkü

onlar Mekkeli müşriklerle savaşmayı düşünmemişlerdi. Tek istekleri çok özledikleri Kâbe'yi ziyaret edebilmekti. Sevgili Peygamberimiz arkadaşlarıyla bu konuyu konuştu. Bir sene sonra Kâbe'yi ziyaret etmeye karar verdiler. İçleri buruk bir şekilde Medine'ye döndüler.

Halid Bin Velid de emrindeki orduyla Hudeybiye'den ayrılarak Mekke'ye döndü. Halid'in kafasında birçok düşünce vardı. Artık o eski Halid değildi. Peygamberimiz ve arkadaşlarının samimi bir şekilde namaz kılmaları gözünün önünden hiç gitmiyordu. O günden sonra müşriklerin toplantılarına eskisi kadar sık gitmemeye başladı. Daha çok yalnız kalıyor ve düşüncelere dalıyordu. Bazen içinden Peygamber Efendimiz'in yanına gitmek geliyordu. Ama sonrasında, "Savaşlarda onların zor anlar yaşa-

malarına sebep oldum. Herhâlde beni affetmez." diye kendi kendine söyleniyor, vazgeçiyordu.

Halid'in günleri bu şekilde geçerken Müslüman olan kardeşi Velid'den bir gün bir mektup aldı. Velid mektubunda kardeşi Halid'e,

"Allah'ın ve Peygamberin emrettiği dosdoğru yol olan İslâm'a gel, kurtul!" diye yazmıştı.

Sonra da Peygamber Efendimiz'in Halid'i çok akıllı bulduğunu, Müslüman olmasını çok arzu ettiğini eklemişti.

Bu mektubu aldıktan sonra Halid'in endişeleri kısmen kayboldu. O zamana kadar Müslümanlara çok kötülük yapmış olsa da Sevgili Peygamberimiz özrünü

kabul edebilirdi. Halid yerinde duramıyordu. Hiç zaman kaybetmeden Peygamber Efendimiz'in yanına gidip dizinin dibine oturmak, O'ndan özür dilemek istiyordu. O gece de bu düşüncelerle yatağına girdi.

Kendi kendine,

— Sabah erkenden Medine'ye gitmek için yola çıkarım, dedi.

Bir an önce sabah olmasını istiyordu. Uzun süre uyuyamadı. Bir sağına döndü, bir soluna. Gece vakit bir hayli ilerledikten sonra ancak uyuyabildi.

Gece rüyasında daracık bir yoldan çıkıp geniş ve güzel yeşil bahçeye girdiğini gördü. Hemen uyanıverdi. Gördüğü rüyadan bir hayli etkilenmişti. Bu rüya ne anlama geliyordu?

“En iyisi bunu Ebubekir’e sormak.” diye mırıldandı. Medine’ye vardığında ilk işi Ebubekir’in yanına gitmekti.

Zaman kaybetmeden savaşlardaki en büyük yardımcısı olan atı Eşkar’a bindi. Eşkar’ı dörtnala koşturdu. Daha önce Müslümanları savaşta yenmek için koşturduğu atını şimdi bir an önce Müslüman olmak için koşturuyordu. Çölleri rüzgâr gibi geçiyordu. Kafasında hâlâ endişeler vardı, “Ya Muhammed özrümü kabul etmezse…”

Medine’ye bir hayli yaklaşmıştı ki iki Mekkeli’nin de Medine’ye doğru gittiğini

gördü. İyice yaklaşınca onların arkadaşı İkrime ve Safvan olduklarını anladı. Onlar da inkârdan kurtulup Müslüman olmak, Peygamber Efendimiz'in arkadaşları arasına girebilmek için yola çıkmışlardı. Hep birlikte yollarına devam ettiler.

Günlerce yolculuktan sonra Medine'ye ulaştılar.

Halid'in kardeşi Velid doğruca Sevgili Peygamberimiz'in yanına giderek Halid'in Müslüman olmak için geldiğini haber verdi.

Halid, hiç vakit kaybetmeden Hazreti

Ebubekir'in yanına gitti. Hazreti Ebubekir bir hayli şaşırmıştı. Çünkü Halid'i görmeyi beklemiyordu.

Halid bir an önce Sevgili Peygamberimiz'in yanına gitmek istiyordu. Bu yüzden hemen söze başladı. Gece gördüğü rüyayı ona anlattı.

Hazreti Ebubekir rüyayı,

— Daracık olan yer bugünden önceki durumundu. Geniş ve güzel yer ise İslâmdır, şeklinde yorumladı.

Halid'e bu sözler yetmişti. Rüyası bile onu Müslümanlığı seçmeye yönlendiriyordu. Tam Ebubekir'in evinden çıktığında kardeşi Velid'le karşılaştı. Velid de onu arıyordu. İki kardeş birbirlerine sarıldılar. Halid, başından geçen olayları Velid'e anlattı. Velid çok mutluydu. Halid'in gerçeği bulması onu çok sevindirmişti.

Velid,

— Acele et. Sevgili Peygamberimiz'e geldiğini haber verdim. Efendimiz seni bekliyor, dedi.

Halid, bu sözleri duyduktan sonra koşmaya başladı. Kardeşiyle birlikte Peygamber Efendimiz'in yanına gittiler.

Peygamber Efendimiz Halid'e tebessüm ederek bakıyordu. Bu bakış Halid'i çok mutlu etmişti. Kalbindeki endişelerin tamamı gitmişti. Selâm verdi.

Sevgili Peygamberimiz,

— Aleyküm selâm, diyerek onun selâmını aldı.

Halid birkaç adım attı. Efendimiz'in tam önüne oturdu. "Eşhedü en la ilâhe illallah ve eşhedü enne Muhammeden abdûhü ve rasûlûhü" diyerek Kelime-i Şehadet getirdi ve Müslüman oldu.

Efendimiz'in de güzel yüzü gülüyordu. Halid'in gözlerinin içine bakarak,

— Seni doğru yola getiren Allah'a hamdolsun. Senin gibi akıllı bir insanın Müslümanlığı seçmemesine hayret ediyordum. Bir gün gelip, senin Müslüman olacağına kesinlikle inanıyordum, dedi ve Halid'in boynuna sarıldı.

Halid'in gözlerinden sevinç gözyaşları süzülüyordu. Ama onun kafasını meşgul eden bir soru daha vardı. Bugüne kadar Müslümanları pek çok kez sıkıntıya sokmuştu. Birçok Müslüman askerin şehit olmasına sebep olmuştu.

Başını yere eğerek üzüntülü bir şekilde Peygamber Efendimiz'e,

— Ey Allah'ın Resûlü, Müşriklerin sana ve arkadaşlarına karşı yaptığı savaşlarda sizi çok zor duruma soktum. Bazı arkadaşlarının şehit olmasına sebep oldum. O zamanlar bu güzel dini bilmiyordum. Beni bağışlaması için Allah'a dua eder misin, dedi.

Sevgili Peygamberimiz,

— Müslüman olduğun için Allah önceki günahlarını affeder, dedi.

Halid ısrarla Efendimiz'in dua etmesini istiyordu. Çünkü onun dualarını Allah'ın kabul edeceğini çok iyi biliyordu.

Bunun üzerine Sevgili Peygamberimiz ellerini kaldırdı.

— Allah'ım! Halid'in önceki günahlarını bağışla, diye dua etti.

Halid hayatında hiç bu kadar mutlu olmamıştı. Gözlerinin içi gülüyordu.

O günden sonra Halid, atı Eşkar'ı sürekli Allah yolunda koşturdu.

O günden sonra kılıçlarını artık Peygamberimiz'e ve arkadaşlarına saldıranlara karşı kullandı.

Peygamberimiz ve arkadaşları o sene Kâbe'yi ziyaret edememişlerdi. Kalpleri buruktu. Ama bu yolculuk çok kazançlı bitmişti. Çünkü Halid Bin Velid gibi büyük bir komutan Müslüman olmuştu.

ŞAŞIRTAN TAKTİK

Halid Bin Velid'in Müslüman olduğu haberi hem Medine'de hem de Mekke'de hemen duyuluverdi. Haberi duyan Müslümanlar hiç vakit kaybetmeden Sevgili Peygamberimiz'in yanına koşuyordu. Orada Hazreti Halid'i görünce haberin gerçek olduğunu anlıyorlar ve Hazreti Halid'i tebrik ederek boynuna sarılıyorlardı.

Peygamber Efendimiz Hazreti Halid'e "Allah'ın Kılıcı" ismini verdi.

Müşrikler Halid'in Müslüman olmasına çok üzüldüler. Aralarında tam bir sessizlik hâkimdi. Moralleri çok bozulmuştu. Halid'in komutan olduğu her ordunun gireceği savaşı mutlaka kazanacağına inanıyorlardı. Komutanları artık yoktu. Daha da önemlisi bundan sonra onlara karşı Peygamber Efendimiz'in ordusunda savaşacaktı. Bu ise müşrikleri iyice çıldırtıyordu.

Hazreti Halid, İslâm'la ilgili yeni yeni şeyler öğrendikçe, "Keşke daha önce

Müslüman olsaydım. Bu güzel hayatı daha önce yaşasaydım!" diye boşa geçirdiği zamana üzülüyordu.

Aynı pişmanlığı başkalarının da yaşamasını istemiyordu. Ayrıca kendisi de yabancı ülkelerdeki tanıdıklarına mektuplar yazıyor, onları İslâm'a davet ediyordu.

Sevgili Peygamberimiz İslâm dinine davet etmek için ülkelerin yöneticilerine hem mektup yazıyor hem de elçiler gönderiyordu. Efendimiz'in yakın arkadaşları bu ülkelere gidip İslâm dinini anlatıyorlardı. Bir an önce onların da Müslüman olup doğru yolu bulmalarını istiyorlardı.

Sevgili Peygamberimiz Busra valisine İslâm dinini anlatması için arkadaşlarından Haris bin Umeyr'i gönderdi. Busra, Bizans Devletine bağlı bir şehirdi. Haris günlerce süren yolculuktan sonra bu bölgeye ulaştı. Haris Busra'ya bağlı Mûte köyünde vali ile görüştü. Bu kötü kalpli vali Haris'le alay etti. Daha sonra da onu öldürttü.

Haris'in şehit edildiği haberi kısa sürede Sevgili Peygamberimiz'e ulaştı. Peygamber Efendimiz çok üzüldü. Gözlerinden yaşlar aktı. Çünkü Allah'ı anlatmaktan başka hiçbir isteği olmayan masum bir insan öldürülmüştü. Bunun üzerine Efendimiz arkadaşlarını mescitte topladı. Onlara da bu üzücü olayı anlattı. Hepsi çok üzüldüler. Hep birlikte,

— Ey Allah'ın Peygamberi bu olay cezasız kalmamalı, dediler.

Efendimiz'in bu olayı affetmesi mümkün değildi. Çünkü Haris'i sadece İslâmı anlatmak için göndermişti. Efendimiz bir süre düşündü. Sonra arkadaşlarına döndü:

— Hemen ordu hazırlansın. Mute'ye gidilecek, dedi.

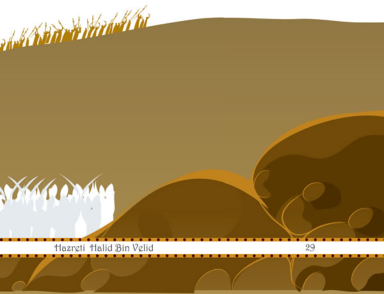
Sahabiler hazırlıklarını çok kısa sürede tamamladılar. Sahabilerin tamamı Mute'ye gitmek istiyordu. Çünkü arkadaşları Haris'in suçsuz yere öldürülmesi onları çok üzmüştü. Ancak Efendimiz Medine'ye

saldırı olabileceğini düşünerek arkadaşlarının tamamının Mute'ye gitmesini istemedi. Üç bin kişilik bir orduyu gönderme kararı aldı. Mute'ye gidecek üç bin kişilik ordunun içinde henüz iki ay önce Müslüman olan Halid bin Velid de vardı.

Ordu hazırdı. Peygamber Efendimiz orduya komutan olarak Zeyd b. Harise'yi seçti. Hazır bekleyen askerlere dönerek,

— Zeyd'in emirlerini yerine getirin. Zeyd

şehit olursa yerine Cafer bin Ebi Talip geçsin. Cafer şehit olursa yerine Abdullah bin Revaha geçsin! Eğer Abdullah da şehit olursa aranızdan birini komutan seçin, diye talimat verdi.

Sonra da elindeki beyaz sancağı Hazreti Zeyd'e verdi. Ardından,

— Allah yardımcınız olsun, diyerek orduyu uğurladı.

Haris'i öldüren vali de Bizans devletine bağlıydı. Bazı müşrikler İslâm ordusunun üç bin askerle Medine'den çıktığını Bizanslılara haber verdiler. Bizanslılar Müslümanları yok etmek için bunun iyi bir fırsat olacağını düşünüyorlardı. Bunun için hazırlıklara başladılar. Bizans kralı komutanlarını topladı. Onlara,

— Müslümanlar üç bin kişilik bir orduyla geliyorlarmış, diye haber verdi.

Komutanlar,

— O zaman biz on bin kişilik ordu hazırlayalım. Kolayca Müslümanları yeneriz, dediler.

Müslümanlara kin besleyen kral,

— Hayır! On bin değil, yüz bin askerden oluşan bir ordu kuracağız. Buraya gelen Müslümanların tamamını öldüreceğiz, dedi.

İslâm ordusu günlerce süren yorucu yolculuktan sonra Mute'ye ulaştı. Komutan Zeyd, ordusunu savaş meydanına yerleştirdi. Daha sonra Bizans ordusu geldi. Mute meydanına yerleşti. Neredeyse büyük Mute meydanının tamamını kaplamışlardı. Müslümanlardan 34 kat daha fazlaydılar. Yani bir Müslüman asker 34 tane Bizans askeri ile mücadele edecekti.

Mute meydanında büyük savaş başladı.

Bizans ordusu, İslâm ordusunun etrafını çembere alarak kuşatmak istiyordu. Müslüman askerler buna fırsat vermiyorlardı. "Allah, Allah!" diye haykırarak var güçleriyle mücadele ediyorlardı. Çarpışmalar sonucunda İslâm ordusunun komutanı Hazreti Zeyd şehit oldu. Efendimiz'in verdiği talimat üzerine ordu komutanlığına Hazreti Cafer geçti. Şimdi İslâm ordusu onun talimatlarına göre hareket ediyordu.

Çatışmalar gittikçe şiddetleniyordu.

İslâm ordusunun her bir askeri 34 tane Bizans askeriyle başa çıkmaya çalışıyordu. Bizans komutanlarının talimatıyla askerler Müslüman askerleri iyice sıkıştırmaya başlamışlardı. Müslümanlar direniyordu.

Ordumuzu kolayca dağıtabilmek için Bizanslılar önce komutanı hedef alıyorlardı. Çok sayıdaki Bizans askeri Sevgili Peygamberimiz'in amcasının oğlu Cafer'in etrafını sarmışlardı. Onu öldürdüklerinde askerlerin komutansız kalacağını düşünüyorlardı. Düşündüklerini de yaptılar. İslâm ordusunun komutanı Cafer'i şehit ettiler.

Cafer şehit olmadan önce Peygamberimiz'in sancağını Hazreti Abdullah'a teslim etti. Yeni komutan Hazreti Abdullah olmuştu. Efendimiz'in verdiği sancak şimdi onun elindeydi. Ama çok geçmeden Bizanslılar onu da şehit ettiler.

Abdullah da şehit olunca bir an için İslâm ordusu ne yapacağını bilemedi. Ordu dağılmaya başladı. Bu, tam da Bizanslıların isteği bir şeydi. Müslüman askerlerden biri koştu ve sancağı eline aldı. Sancağı yere düşmekten kurtardı.

Yüz bin kişilik Bizans ordusu komutansız kalan Müslümanların tamamını kolayca şehit edebilirdi. Hemen birinin komutan olması gerekiyordu. Peki, bu yeni komutan kim olacaktı? Efendimiz onun ismini söylememişti. Sahabilerin ortak kararı Halid bin Velid idi. Hemen Halid'i ön tarafa geçirdiler. Beyaz sancağı eline verdiler.

Savaşın başlamasının üzerinden tam altı gün geçmişti. İslâm ordusu şimdi de büyük komutan Halid'in talimatına göre hareket etmeye başlamıştı. O gün de akşam oluyordu. Hava iyice kararınca ordular meydandan ayrılarak yerlerine geçti.

Hazreti Halid bu büyük orduyla nasıl baş edeceklerinin planlarını yapıyordu. Oradan ayrılamazlardı. O gece Hazreti Halid hiç gözünü kırpmadı. Sürekli düşünüyordu. Az sayıdaki İslâm ordusunu korumanın planlarını yapıyordu. Tam o sırada aklına bir fikir geldi. Yeni bir taktik uygulayacaktı. Bunu uygulamak için gece yarısının olmasını bekledi.

Gece yarısı olunca Bizans ordusu dinlenmeye çekilmişti.

O sırada Hazreti Halid İslâm ordusundan bazı askerleri kaldırdı. Atlarıyla biraz ileri giderek tekrar gelmelerini söyledi.

Onlara,

— Giderken sessizce, gürültü yapmadan gidin. Gelirken "Allah, Allah!" diye bağırarak geri gelin, diye de talimat verdi.

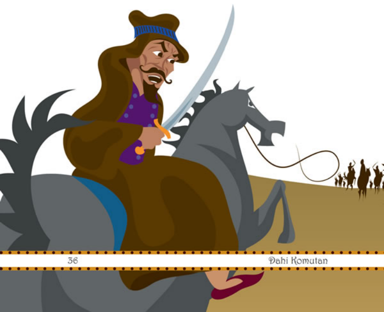
Hazreti Halid böyle yaparak Bizanslıların İslâm ordusuna yeni katılanların olduğunu düşünmelerini istiyordu.

Müslüman askerler Halid'in verdiği talimatı yerine getirdiler. Bizans ordusunun nöbetçileri bu taktiğe inanmışlardı.

Hemen komutanlarının yanlarına koştular.

— Komutanım. Müslümanlara yeni atlı askerler geldi, dediler.

Komutanlar nöbetçilere pek inanmadılar. Gece yarısı kimsenin gelmeyeceğini düşünüyorlardı. Nöbetçilere,

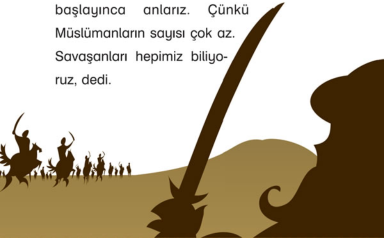

— Öyle şey olmaz. Siz yanlış görmüşsünüz. Daha dikkatli olun, dediler ve yerlerine gönderdiler.

Komutanlar nöbetçilere inanmamışlardı. Ama birbirleriyle konuşurken, "Ya gerçekten nöbetçilerin anlattıkları doğruysa?" diye söylemeden de yapamıyorlardı.

Komutanlardan biri diğerlerine,

— Eğer Müslümanlara takviye kuvvet gelmişse bunu sabahleyin savaş tekrar başlayınca anlarız. Çünkü Müslümanların sayısı çok az. Savaşanları hepimiz biliyoruz, dedi.

Bu fikir diğerlerinin de hoşuna gitti. Sonra da gidip yattılar.

Sabah olmuştu. Hazreti Halid taktik uygulamaya devam ediyordu. Bizanslılar savaş alanına gelmeden askerlerini topladı. En önde savaşanları en arkaya aldı. Soldakileri sağa, sağdakileri de sola aldı.

Çok geçmeden Bizans ordusu da meydana geldi. Bizanslı komutanlar Müslüman askerlere bakıyorlardı. Gece gerçekten yeni gelenler olup olmadığını anlamaya çalışıyorlardı. O da ne! Hiç görmedikleri askerler İslâm ordusunun en önündeydiler.

Bizanslı komutanlardan biri diğerine,

— Demek ki nöbetçilerin söyledikleri doğruymuş. Gece yarısı Müslümanlara yeni askerler katılmış, dedi.

Diğer komutan da,

— Evet haklısın. Şu ön tarafta yer alan

askerler dün yoktu. Demek ki bu gece gelmişler, dedi.

Bu haber Bizans ordusu içinde kısa sürede yayıldı. Bizans askerlerinin tamamı Müslümanların sayısının çoğaldığını düşünüyordu. Bir anda moralleri bozuldu.

Bunu hemen fark eden Hazreti Halid askerlerine hücum etmeleri talimatını verdi.

Sadece üç bin kişiden oluşan İslâm ordusu 100 bin kişi üzerine hücum etti.

Bizanslılar moralleri bozuk olduğu için önceki günlerde olduğu gibi iyi savaşamıyorlardı.

Müslüman askerler ise var güçleriyle "Allah, Allah!" diye haykırarak onlara saldırıyorlardı.

O gün Halid'e kılıç dayanmıyordu. Tam dokuz tane kılıcı, düşmanlarının başında

parçaladı. Koskoca Bizans ordusu dağılmaya başladı.

İslâm ordusunun saldırıları sonucunda Bizanslıların oluşturdukları çember bozuldu. Müslümanlar bir yarma harekatıyla kurtuldular. Bizanslılar toparlanmadan Medine'ye doğru hareket ettiler. Binlerce Bizans askeri öldürüldü. Efendimiz'in arkadaşlarından ise sadece on beş kişi şehit oldu.

KAYIP MİĞFER

Sevgili Peygamberimiz'in vefatının ardından Müslümanlar Hazreti Ebubekir'i devlet başkanı seçtiler.

Efendimiz gibi sadık dostu Hazreti Ebubekir de orduya komutan olarak Halid Bin Velid'i atadı. O dönemde İslâm orduları iki süper güçle mücadele etmek zorundaydılar. Bunlar Sasani İmparatorluğu ve Bizans İmparatorluğu idi. Bu iki devlet insanların güzel dinimizi tanımalarına ve Müslüman olmalarına engel oluyorlardı.

Müslümanlığı seçmiş bazı kimselere de eziyet ediyorlardı.

Bu ülkelerin Müslümanlara yaptıkları kötülükleri öğrenen Hazreti Ebubekir hemen bir ordu hazırladı. Orduyu Sasanilerle mücadele etmesi için Irak bölgesine gönderdi. Ordunun başında Halid Bin Velid vardı.

Hazreti Halid Irak'ta karşısına çıkartılan tüm orduları yendi. Zaten onun komutan olduğu tüm savaşlarda Müslüman askerleri hiç yenilgi yüzü görmemişlerdi.

Sasanilerin Müslümanlara tekrar saldıramayacaklarını anlayan Hazreti Halid, emrindeki orduyu Irak'a yerleştirdi. Kendisi Kâbe'yi ziyaret etmek için Irak'tan ayrıldı. Kâbe'yi çok özlemişti. Hazreti Halid Kâbe'yi ziyaret ettikten sonra tekrar Irak'a ordusunun başına döndü.

Halid Bin Velid komutasındaki İslâm orduları Irak'ta mücadele ederken Bizans askerleri de Suriye bölgesinde Müslümanları rahatsız ediyorlardı. Bizanslıların yüz bin askerden oluşan büyük bir ordusu vardı.

İslâm ordularının bir kısmının Irak'ta olduğunu öğrenmeleri ise Bizans imparatorluğunu iyice cesaretlendirmişti. Sayıca az olan İslâm ordularını yenmek için büyük bir fırsat yakaladıklarını düşünüyorlardı.

Bizanslı komutanlardan biri arkadaşlarına,

— Nasıl olsa Halid Irak'ta. Onun yokluğundan istifade etmeliyiz. O olmadığı için Müslümanları daha kolay yeneriz, dedi.

Diğerleri de onun bu fikrine katıldılar.

— O zaman hiç vakit kaybetmeden askerlerimizi toplayalım, diyerek anlaştılar.

Zaman geçirmeden de hazırlıklara başladılar.

Bizans ordusunun karşısına çıkacak İslâm ordusunun sayısı azdı. Ordu komutanı Müslümanların devlet başkanı olan Hazreti Ebubekir'den yardım istedi. Halifenin aklına ilk önce güçlü komutan Halid Bin Velid geldi.

Hazreti Halid'e,

—Suriye'deki ordumuz Bizans ordusuyla karşılaşacak. Zaman kaybetmeden derhâl Suriye'ye

geç. Oradaki Müslüman kardeşlerinin senin yardımlarına çok acil ihtiyaçları var, diye haber gönderdi.

Hazreti Halid bu talimatı alır almaz derhâl ordusunu topladı ve onlara şöyle seslendi.

— Arkadaşlar! Suriye'deki kardeşlerimiz zor durumdaymış. Hazırlığınızı en kısa sürede yapın. Suriye bölgesine gidiyoruz.

Halid Bin Velid komutasındaki askerler hemen hazırlık yapmaya başladılar. Çok geçmeden de hazırlıklarını tamamladılar. Zaten Müslüman kardeşleri Suriye'de zor durumdayken onlar yavaş davranamazlardı. Bir an önce kardeşlerinin yanlarına ulaşmaları gerekiyordu. Ama çok önemli bir problem vardı. Irak bölgesinden Suriye bölgesine tam bir ayda ancak ulaşılabiliyordu. Bu çok uzun bir süreydi.

Onlar Suriye'ye ulaşamadan Bizans orduları İslâm ordularını mağlup edebilirdi.

Bu durum Halid'i kara kara düşündürüyor, uykularını kaçırıyordu.

Büyük komutan Hazreti Halid uzun süre düşündükten sonra bir çözüm buldu. Suriye'ye çölün tam ortasından geçmeye karar verdi. Ama bu çok zor bir işti. Hava aşırı sıcaktı. Sıcaktan bunaldıklarında çölde gölgelenebilecekleri bir ağaç bile yoktu. Bu işi başarmak çok zor olacaktı. Ama Suriye'deki kardeşleri zor durumdayken Halid'in bir ay sürecek bir yoldan gitmesi beklenemezdi.

Suriye'ye doğru yola çıkma vakti gelmişti. Halid, ordusundaki bir grup askeri Iraklı Müslümanların güvenliğini sağlamaları için Irak'ta bıraktı. Diğerlerini büyük bir alana topladı.

Sonra onlara,

— Kardeşlerim. Bir an önce Suriye'deki

kardeşlerimizin yardımlarına koşabilmek için çölden gideceğiz. Bazen dağlara tırmanacağız. Bu zor şartlarda benimle birlikte gitmeye var mısınız? İsteyen gelmeyip burada kalabilir deyince, ordudaki askerlerin tamamı,

— Biz senin yanındayız. Kesinlikle seninle gelmek istiyoruz, diye haykırdılar.

Sonra da Halid'in arkasından biran bile tereddüt etmeden atlarını çöle sürdüler.

Çok zor şartlarda yolculuk yapıyorlardı. Yanlarında çok az suları vardı. Bu sebeple suları az az içiyorlardı. Bazen çok tehlikeli, büyük kayaların olduğu dağlardan geçiyorlardı. Ama bu onları asla yıldırmıyordu. Onların kafasındaki tek şey bir an önce Suriye'deki kardeşlerinin yanında olabilmekti.

Halid ve askerleri çok zor bir yolculuktan sonra nihayet Suriye'ye ulaştılar. Askerler çok yorulmuşlardı. Çok hızlı koşturmaktan atlarının tırnakları parçalanmıştı. Halid'in atı Eşkâr'ın da tırnakları aşınıp kopmuştu. Ama dinlenmeye bile zamanları yoktu. Çünkü neredeyse savaş başlamak üzereydi.

Halid'in Irak'tan getirdiği askerlerle birlikte İslâm ordusu 36 bin kişiydi. Bizans ordusu ise tam 100 bin kişiydi. Yani yaklaşık olarak bir Müslüman asker üç tane kâfir askerle savaşacaktı. Hazreti Halid, Halife Hazreti Ebubekir'in talimatıyla Suriye'deki tüm İslâm askerlerinin komutanı oldu.

Bizans ordusu hazırlıklarını tamamlamıştı.

İslâm ordusu Yermük'e hareket etmeden önce komutan Halid ordusunu son kez denetliyordu. Askerlerinin bir ihtiyaçlarının olup olmadığını kontrol ediyordu.

Bu esnada bazı askerlerin Bizans ordusunu göstererek,

— Bizans ordusu ne kadar kalabalık. Bizim sayımız ise onlara göre çok az dediklerini işitti. Bu şekilde konuşan askerlerin yanlarına yaklaştı ve onlara,

— Askerlerin sayısına bakmayın. Allah'ın yardımına bakın. Allah Müslüman askerlere yardım eder dedi.

Sonra da,

— Keşke Eşkâr'ın tırnakları parçalanmasaydı da düşman askerleri ne kadar çok olursa olsaydı.

Büyük gün gelip çatmıştı. İslâm ordusu

Yermük'teki yerini aldı. Karşı tarafa da 100 bin kişilik Bizans ordusu yerleşti.

Kısa bir süre sonra büyük savaş başladı. Çarpışmalar bir anda hızlandı. İslâm ordusunun komutanı Halid askerlerinin en önündeydi. Diğer savaşlarda olduğu gibi yine kılıcını tüm gücüyle sallıyordu. Bir grup Bizans askeri de Halid'in etrafını sarmış ona saldırıyorlardı. Eğer Halid'i öldürürlerse İslâm ordusuna büyük zarar vereceklerini biliyorlardı.

Halid etrafını kuşatan bu grubun tamamıyla mücadele ediyordu. O esnada düşman ordusundan bir askerin kılıcı Halid'in miğferine çarptı. Çarpmanın etkisiyle miğferi kafasından yere düştü. Halid en önde olduğu için miğferi Bizans ordusunun bulunduğu yere doğru yuvarlandı. Halid bir yandan kendisine saldıran Bizanslılar

mücadele ediyor, bir yandan da gözleriyle miğferini arıyordu. Bir eliyle düşman askerlerin saldırılarını önlemeye, bir yandan da yere eğilerek miğferini almaya çalışıyordu. Onun bu davranışı yanındaki Müslüman askerlerin dikkatini çekmişti. Komutanları yere eğilmişti. Ne yaptığını anlamaya çalışıyorlardı. Askerler kendi kendilerine,

— Acaba komutan Halid yeni bir savaş taktiği mi uyguluyor, diye düşünüyorlardı.

Ama Halid'in yaptıkları hiç de bir savaş taktiğine benzemiyordu. Müslüman askerler bir yandan Bizanslılarla savaşıyor bir yandan da komutanları Halid'in ne yapacağını izliyorlardı.

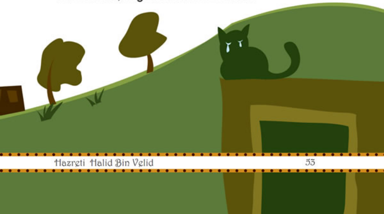

Bizans askerlerinin ayakları altındaki eski bir miğferi almaya çalıştığını görünce komutanları Halid'e,

— Ey Halid! onu almaktan vazgeç. Kafana bir kılıç darbesi gelebilir dediler. Ama komutan Halid askerlerinin bu uyarılarını pek dikkate almışa benzemiyordu. Çünkü hâlâ eğilmiş miğferini almaya çalışıyordu.

Komutanları Halid'i izleyen Müslüman askerlerden bir diğeri,

— Komutanım! bizim yanımızda kullanmadığımız yeni bir miğfer var. Onu size verelim mi, diye Halid'e seslendi.

Ama o askerlerini sanki hiç dinlemiyordu. İyice uzandı ve Bizans askerlerinin üzerine bastığı eskimiş miğferini aldı. Öpüp kafasına tekrar taktı.

Sonra da yine kahramanca çarpışmaya devam etti. Müslüman askerleri komutanları Halid'in eski bir miğferi almak için neden bu kadar uğraştığını anlamamışlardı. Ama şiddetli çatışmanın ortasında da soramamışlardı. Çünkü çarpışmalar iyice şiddetlenmişti.

Müslüman askerler kahramanca savaşıyorlardı. Bir Müslüman asker üç tane Bizans askeriyle savaşıyordu. Allah'ın yardımıyla Müslüman askerleri Bizanslıları iyice geri püskürtmüşlerdi. Sonunda 100 bin kişilik Bizans ordusu dağılmaya başladı. Müslüman askerlerden korkan Bizans askerleri savaş alanından kaçmaya baş-

ladılar. Çok geçmeden Bizans ordusu iyice dağıldı. Halid Bin Velid'in komutasındaki İslâm ordusu bu zor savaşı da Allah'ın yardımıyla kazandı. Müslüman askerler birbirlerine sarılarak bu büyük zaferi kutladılar.

Savaş sırasında komutan Halid'in yanında olanlar savaştan sonra hemen tekrar onun yanına geldiler. Kafalarını meşgul eden konuyu sormak istiyorlardı.

Askerlerden biri,

— Ey Halid! Savaş sırasında ısrarla eski bir miğferi almaya çalışıyordun. Neden vereceğimiz yeni miğferi kabul etmedin de kendini tehlikeye atarak onu aldın.

Halid başına toplanan askerlere bunun sebebini gözlerinden yaşlar süzülerek şöyle anlattı.

— Bir gün Peygamberimiz saçlarını kestirmişti. Herkes Efendimiz'in saçlarını

almak için koşuyordu. Ben hepsini geçerek Sevgili Peygamberimiz'in yanına ulaştım. Efendimiz'in alnının üzerinden kesilen saçlarını alıp şu miğfere doldurmuştum. Bu miğferi hiçbir savaşta başımdan çıkarmadım. Efendimiz'in saçlarının bulunduğu miğferin kafir askerlerin ayaklarının altında kalmasına dayanamadım. Bu sebeple ne pahasına olursa olsun bu miğferi aldım, dedi.

O, gözlerinin yaşını silerken Peygamber Efendimiz'i özleyen diğer sahabiler de ağlamaya başlamışlardı.